

на свиря. И свиря не нѣкой другъ, а самия Енчо.
— Панарѣ! Панарѣ! Окаринка. . . Окаринка. . .

И тъй радостен Енчо изкочи навънха. Зацѣпа съ боситѣ си крака въ водата, а рѣдката калъ не се и задържа — на страни отхвърча. . .

Сбѣраха се скоро всички приятели. И право на гредитѣ тичаха. . . Танѣ — кжщата дѣто правитѣ — окънѣ има стоварени греди — тамъ играатъ тѣ.

Издърпаха една гредѣ — а тѣ отдолу суха — не е нанокрѣилъ дъжда. . . Поддрѣха а въ срѣдата и въ двата края нанасиха кулѣ еуринга, поплѣватъ се и приказватъ:

Енчо се обжега:

— Още петь дена до панара. . . Знаете ли — азъ окаринка ще си купя. . . И сетне — на ширѣ може да ида. . . Ама окаринка.

— Азъ пъкъ ще пия червѣтъ шербетъ. Хемъ за петь лева. . .

— Бѣгай се. . . Бѣгай се съ твои шербетъ. . . Азъ ще си взема червено моланче съ бѣла топа. . .

Тѣй всѣки се разва на панара — изрежда какво ще си купи. А слънцето залози да на западъ. . .

* * *

Нанасиха се бързо бързо петьтъ дена до панара. Енчо не се и прибираше въ къщи. По цѣлъ дѣнь вървѣше следъ горския стражаръ. Той сега обикаляше селото съ много молчета. Носи ги на гръбъ и ги забива въ земята съ брадва.

А Енчо тича следъ него — сергинтъ дѣто щѣли да бѣдаатъ — тамъ ги забива въ горина.

Най-сетне Енчо се престраши.

— Бай Лѣчо — де ще продаватъ окаринка. Тука ли, гаето сега забивашъ молчета? Танѣ ли бѣ бай Лѣчо, а?

А горския се обърна, поогледа го и се засмѣ.

— Екъ, ще видишъ. . . Я бѣгай ти сега. Върви си стѣгни танѣ у васъ гашитѣ. . . И пакъ задрѣ молчета.

Енчо помисли, че гашитѣ си се развързали. Опита:

— Не си. . . А защо го лъже. . . Де го махне ли?

И затуй Енчо до вечерята, все следъ него ходи. Но не го разпитва за нищо.

— — — — —
Вечерята Енчо късно заспа — все за панара мисли. Ще се нагласитъ сумѣ сергин — тѣ дойдоха — ония — лѣшитѣ керуци. . . И утре, рано-рано Енчо ще затича да си ку-

пи окаринка. Все съ нея ще свиря. . . Ще обикаля панара и ще си свиря. . . И заспа късно.

Когато се събуди слънцето отдавна бѣ изгрѣло. Енчо бързо скочи. Облече се. Не се спира да закуса. Извикна отъ кутийната петь лева — той отдавна ги бѣ сполстил и ги крише подъ кревата ги кутия отъ шпирѣ — и изкочи навънха.

Панаритѣ бѣ омиаѣтъ. Чуваеше се страшенъ шумъ. Всѣки анкаше и хвалѣше стоната си. Но бѣла повече дѣца. . . А и всички търговци не бѣха дошли. Постоянно тракаха — плѣха нови керуци.

Енчо отмина бързо другарчетата си — сетне съ тѣхъ ще приказва. . . Сега да си купи окаринка.

Изправя се Енчо цѣлъ задъленъ предъ сергинта съ грънци. Видѣ и окаринитѣ. . . Тѣ бѣха единъ лѣскованъ таква. . . Хубави — останка на Енчо очитѣ въ тѣхъ. . . Особена една — голѣма и лѣсната — сякашъ е златна. И Енчо помисли.

— Нея ще си вземе. . .

Гледа ѣ, и мислено съобразява. . . Точно, като за него е направена. Точно толкова дупки (не анкадаше, че всѣки си съ еднакво число дупки! — занесълъ се бѣше). . . Тѣсно. . . тѣсно като за Енчо гревана. . . Нея ще си вземе. . .

И залита съ трепетъ майстора:

— Ей, чичо, колко окаринитѣ, бѣ? Пята и трепери. — Ама, ама рече по окъло? . . . Само тия си Енчовитѣ пари. . . А други не ще можа. Майка му каза, че съ други ще му купитъ буза. . . А за повече — пари нѣма. . . Бѣди си Енчови. . .

Енчо сякашъ се сирѣзна, като чу

— По осѣмъ лева, момче. . . Като вземешъ. . . Хайде. . . — Тазѣ ли искашъ. . .

Енчо се отдръпна:

— Нѣмавъ, чичо толкова. . . — И за мѣлча. Чувѣхъ се зѣе съ работата си. . . Забравя сякашъ Енчо. . . А Енчо гледа окаринката и в ѣне съ очи. . . Екъ, що не е негова. . . Само три лева още да има. . .

Търговцитѣ пакъ се свѣа за него:

— Хайде, бе, момчето ти, хайде. . . Тазѣ ли. . . За сега. . .

Енчо не отговори, а разтвори треперейни ржката си. Чувѣха яваъ паритѣ яваъ изрленитѣ дрѣни и Енчовитѣ насъдени очи и му даде окаринката. . . Енчо подскочи отъ радостъ. Загуби се между хората и свиреше. Когато минаваше покрай сергинтъ, прихтели му пишѣ шербетъ. . . Червѣтъ шербетъ. Погледна той радостно Енчо. . . А Енчо наду окаринката. . .

Така му отговори и побѣгна. . . Сякашъ възври.

Иванъ Чичевъ